

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa [...] B. [...] w P.
przeciwko A. B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 marca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego we W.
z dnia 28 grudnia 2012 r., sygn. akt I Ca [...],

I. odrzuca skargę kasacyjną;

**II. oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana A. B. wniosła od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 grudnia 2012 r., wydanego w sprawie o zapłatę, skargę kasacyjną, którą oparła na podstawie naruszenia „prawa procesowego poprzez nieuwzględnienie wniosku pozwanej w kwestii ustalenia przez Sąd, czy wierzyciel – powód był powiadomiony przez dłużników o zamiarze notarialnego przeniesienia własności nieruchomości na pozwaną i czy wyraził w tej sprawie stanowisko, wydaje się bowiem słusznym stanowisko pozwanej, że skoro na jej rzecz dokonywano notarialnie darowizny nieruchomości obciążonej hipoteką, to w interesie stron leżało, aby Bank wiedział o zamiarze przeniesienia własności nieruchomości, na której miał zabezpieczenie

hipoteczne, i aby wyraził swoje stanowisko, bez którego istniało ryzyko np. nieściągalności długu, czy nadmiernego obciążenia dłużnika co byłoby sprzeczne z zasadą wynikającą z art. 5 k.c.". Stawiając ten zarzut skarżąca nie wskazała przepisów prawa procesowego, które miały zostać naruszone. Konstruując skargę pełnomocnik pozwanej opierał się - jak sam wskazał - o „art. 398/4/280/”, „art. 398/4/298/ pkt 3” oraz „art. 398/4/298/ par. 2 k.p.c.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pismo pozwanej nazwane skargą kasacją stanowi jedynie pozór, namiastkę, tego szczególnego środka zaskarżenia, sformułowanie zarzutu dotyczącego naruszenia przepisów postępowania bez ich precyzyjnego powołania oraz wskazania wpływu, jaki zarzucone naruszenia mogły mieć na wynik sprawy, nie odpowiada bowiem jednemu z zasadniczych wymagań ustawowych, jakim jest powołanie podstawy kasacyjnej (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Takie braki w zakresie przytoczenia podstaw skargi powodują, że skarga – jako niedopuszczalna – podlega odrzuceniu wprost. Stanowisko to było przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego i odpowiada jego utrwalonej praktyce (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 października 1997 r., II CKN 404/97, OSNC 1998, nr 4, poz. 59, z dnia 11 maja 2006 r., III CSK 163/06, niepubl. oraz z dnia 7 marca 2007 r., II CSK 482/06, niepubl.).

Jedynie na marginesie należy zauważyć, że pełnomocnik skarżącej, sporządzając skargę, odwołał się do przepisów mających dotyczyć wymagań tego środka zaskarżenia, których numeracja nie odpowiada numeracji przepisów kodeksu postępowania cywilnego.

Wobec tego, że Sąd drugiej nie odrzucił skargi na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odrzucił ją w oparciu o art. 398⁶ § 3 k.p.c.

Wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania nie został uwzględniony wobec połączenia go z wnioskiem o oddalenie skargi.

O kosztach pełnomocnika z urzędu ustanowionego dla pozwanej nie orzeczono wobec braku wniosku.